

LAUREN BROOKE

SYDÄNMAILLA

Toivo sarastaa

Toivo sarastaa

Lauren Brooke

Toivo sarastaa

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Toivo sarastaa

Englanninkielinen alkuteos: *Breaking Free*

Suomentanut

Anne Pölkki

Kannen kuva: Shutterstock

Copyright © 2001, 2026 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788727356297

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Suurkiitos Linda Chapmanille.

Ensimmäinen luku

– Äiti ei tule takaisin, Pegasos, Amy sanoi lempeästi vanhalle kimmolle. – Ei koskaan enää. Hevonen ei tietenkään ymmärtänyt hänen sanojaan, mutta silti hänen oli sanottava ne – yritettävä selittää asia jotenkin sille.

Onnettomuutta seuranneina viikkoina Pegasos oli vartunut herkeämättä Marion Flemingiä kotiin. Se oli odottanut emäntäänsä karsinan puolioven edessä Heartlandin tilalla ja tuijottanut tuntikausia ulos ajotielle aina pimeän tuloon asti.

Amy oli huomannut äitinsä lempihevosien muuttuneen jollakin tavalla viime päivinä. Pegasoksesta oli tullut välinpitämätön ja vaisu. Se ei enää katsellut toiveikkaana pihalle vaan seiso i karsinansa perimmäisessä nurkassa pää roikkuen, tylsä ilme silmissään. Hevonen ei enää odottanut Marionia; se oli ilmeisesti menettänyt toivonsa. Amy ei kestänyt nähdä sitä niin surkeana. Hän painoi poskensa hevosen kaulalle.

Pegasos pärskähti vaimeasti ja antoi ison päänsä levätä Amyn rintaa vasten. Amy sulki silmänsä. Kuten aina hevonen oli Amyn

tuki ja turva, vaikka se oli itse tällä hetkellä murheen murtama. Pegasos oli kerran hallinnut Amyn isän kanssa maailman vaativimpia esteratoja ja ollut kaikkien aikojen kuuluisin estehevonen.

Siitä oli jo kauan. Silloin he olivat asuneet Englannissa ja isä oli kuulunut perheeseen. Se oli tapahtunut paljon ennen Heartlandin aikoja. Amy pudisti päätään. Elämä oli nyt tyystin erilaista.

Avautuvan oven narina keskeytti hänen mietteensä. Amy antoi suukon Pegasoksen tummanharmaalle turvalle ja kurkisti karsinasta pihalle. Hän näki vaaleahiuksisen ja hoikan isosiskonsa Loun tulevan ulos sään pieksemästä talosta. Hänen kannoillaan asteli isoisä matkalaukku kädessään.

Amy avasi karsinan oven. – Joko olet lähdössä, vaari? hän huikkasi.

Jack Bartlett pysähtyi auton ovelle ja nyökkäsi. – Kyllä vain, muru. Jos pääsen näin aikaisin liikkeelle, olen perillä päivänvalon aikaan.

Amy harppoi auton luo. – Terveisiä Glenille ja Sylvialle. Hän kietoi kätensä isoisänsä kaulaan ja halasi tätä lujasti. Nenää pisteli tuttu saippuan tuoksu.

– Muista soittaa kun pääset perille, Lou kehotti ja antoi isoisälle suukon poskelle.

Isoisä katsoi sisaruksesta toiseen ahavoituneet kasvot huolen rypyissä. – Pärjäätekö varmasti? En oikein tiedä, pitäisikö ylipääntään lähteä näin huonoon aikaan.

– Meillä ei ole mitään hätää, Lou sanoi Amyyn vilkaisten. – Eihän?

– Ei tietenkään, Amy vakuutti. – Sitä paitsi sinun on pakko mennä, vaari. Glen ja Sylvia odottavat sinua kuin kuuta nousevaa.

Sitä Jack Bartlett ei voinut kieltää. Hän vietti joka syksy kuu-kauden veljensä Glenin ja tämän vaimon Sylvian vieraana. Pikku-

tyttönä myös Amy oli ollut sukuloimassa heidän tilallaan Tennesseessä.

Isoisä näytti edelleen huolestuneelta. – Entä työtaakka minun poissa ollessani? hän kysyi. – Raadamme jo nyt voimiemme ääri-
rajoilla.

– Tämä on jo käyty läpi, vaari, Lou sanoi käytännöllisesti. – Ystäväni Marnie tulee ensi viikolla. Hän auttaa meitä, ja Ty on luvannut tehdä vähän ylimääräistä.

– Onko meillä varaa siihen? isoisä tiedusteli. Hänen otsaryp-
pysä syvenivät, kun hän ajatteli Heartlandin talliapulaiselle Tylle maksettavia ylimääräisiä korvauksia.

– Keksimme keinot, Lou sanoi ja jatkoi nopeasti, ennen kuin isoisä ehti puhua pukahtaa. – Lähdehän nyt. Hän halasi isoisää tiukasti ja avasi tälle auton oven.

– Ihan kuin minusta haluttaisiin päästä eroon, isoisä marmatti. Hän laittoi matkalaukkunsa tavaratilaan ja istahti autoon.

– Siitä juuri onkin kysymys, Amy virnuili. – Täällä pidetään hurjia juhlia sinun poissa ollessasi. Eikö niin, Lou?

Isoisä virnisti Amylle. – Kuulostaa hauskalta. Taidan sittenkin jäädä kotiin. Hän vilkaisi Louta. – Kyllä, kyllä. Lähdenhän minä!

Isoisä käynnisti auton moottorin, ja Lou sekä Amy huiskuttivat hänelle, kunnes auto katosi pois näkyvistä.

– No niin, Lou sanoi Amylle, kun pölypilvi peitti tien. – Tässä sitä ollaan, sinä ja minä.

Talosta kuului puhelimen pirinää. Lou innostui.

– Ehkä joku uusi asiakas soittaa! Minä vastaan. Hän kiirehti taloon.

Amy katseli tallipihaa. Vasemmalla kyhjötti kuusipaikkainen tallirakennus. Valkoinen väri rispautui ovista irti ja karsinoiden monet asukit olivat pureskelleet ovienkarmit perusteellisesti vuo-

sien varrella. Vesikaukalon ja karsinoiden edustalla lojui heinän- ja oljenkorsia. Amy huoautti. Piha kaipasi lakaisua, ja tallin toinen puoli näytti tätäkin pahemmalta.

Hän silmäili ajotietä ja laitumia. Kaikenkokoisia ja -värisiä hevosia ja poneja laidunsi rauhallisesti syyskuisessa auringonpaisteessa. Amyn sydän värähti näyn edessä. Ilman Heartlandia useimmat näistä eläimistä olisi lopetettu aikaa sitten. Kun hän näki ne terveinä ja hyväkuntoisina laitumella, kova uurastus ja pitkät päivät tuntuivat vaivan arvoisilta.

Hevoshoitolan nykyisistä 15 asukkaasta suurin osa oli toipumassa julman kohtelun ja laiminlyöntien jäljiltä. Useimmille etsittäisiin uusi koti paranemisen jälkeen. Kolme oli puolestaan maksavien asiakkaiden ongelmahevosia, joiden käyttäytymishäiriöitä Heartlandissa hoidettiin. Pegasos oli erityisasemassa. Se oli ollut Amyn ja Loun isän estehevonen ennen ratsastusonnettomuutta, jonka jälkeen isä oli hylännyt perheensä. Pegasos oli kiintynyt syvästi sisarusten äitiin menetettyään isäntänsä. Amyn silmät hakeutuivat kuin itsestään tyhjänä ammottavalle ovialueelle. Pegasos parka. Se oli eksyksissä ilman äitiä.

Lou tuli esiin takaovesta.

– Oliko se uusi asiakas? Amy kysyi, vaikka näki jo sisarensa ilmeestä kieltävän vastauksen.

– Ei. Väärä numero, Lou huokaisi pihaa katsellen. – Tyhjiin karsinoihin on saatava pian hevosia, Amy. Saamme säännöllisiä tuloja pelkästään yksityishevosten omistajilta.

Amy nyökkäsi. Ongelmakimppujen hoitomaksuilla rahoitettiin kaltoin kohdeltujen hevosten pelastustoimintaa.

– En tajua, miksi kukaan ei enää soita, Lou valitti rypistäen otsaansa. – Saimme koko ajan tiedusteluja Nick Halliwellin suositeltua meitä. Nyt niitä ei enää tule.

– Voisin soittaa Nickille ja kysäistä, tietääkö hän avuntarvitsijoita, Amy ehdotti. Nick Halliwell oli kuuluisa esteratsastaja. Amy oli parantanut kaksi kuukautta sitten yhden hänen nuorista hevostaan trailerikammosta ja sen jälkeen Nick Halliwell oli ylistänyt hevoshoitolaa joka suuntaan.

– Maksaa vaivan yrittää, Lou myönsi.

Amy soitti Nick Halliwellin tallille ja sai kuulla, että mies oli kilpailukiertueella. – Hän tulee kotiin vasta kolmen viikon kulu-tua, Nickin henkilökohtainen avustaja selitti.

Amy laski huokaisten luurin paikoilleen. – Ei ollut onni matkassa, hän sanoi keittiön pöydän vierellä seisovalle Loulle.

– Todella kummallista, Lou mumisi. – Emme ole saaneet yhtäkään tiedustelua viikkoon.

Se oli hieman outoa Amynkin mielestä. Oli harvinaista, että soittoja ei tullut kokonaiseen viikkoon. – Kaikki järjestyy vielä, hän sanoi yrittäen kuulostaa toiveikkaalta.

– Toivottavasti olet oikeassa, Lou vastasi. – Joudumme ikävyykisiin, jos tilan toiminta ei piristy. Hän huokaisi syvään. – Mennään siivoamaan äidin huone.

Amyn kurkkua kuristi. *Äidin huone*. Sanat kaikuivat hänen päässään. Marion Flemingin huoneeseen ei ollut koskettu hänen kuolemansa jälkeen, mutta nyt Loun ystävälle Marnie Gordonille tarvittiin tilaa vierailun ajaksi. Lou oli päättänyt, että olisi oikea hetki raivata äidin huone.

– Ei siinä kauan mene, Lou sanoi Amylle, kun he astelivat yläkertaan. – Lajitellaan tavarat kahteen pinoon – niihin jotka hävitetään ja toisiin jotka säästetään. Hän avasi makuuhuoneen oven.

Amy jähmettyi oviaukkoon. Hän oli väitellyt huonetta äidin kuoleman jälkeen, ja nyt tuttujen esineiden näkeminen ja äidin

UUSIA ALKUJA JA MENNEISYYDEN VARJOJA

Heartlandissa asiat sujuvat hyvin, sillä Amylla on tukenaan sisarensa Lou. He tarvitsevat kuitenkin jatkuvasti uusia asiakkaita, jotta hoitolan toiminta voi jatkua. Lisäksi Pegasos on muuttunut apeaksi. Kaipaako hevonen Amyn äitiä, vai onko se oikeasti sairastunut? Kaiken keskellä Amy löytää äitinsä huoneesta kohtalokkaan kirjeen, jolla on suuri vaikutus sisarusten elämään.

Toivo sarastaa on suositun Sydänmailla-kirjasarjan kolmas osa.

Lauren Brooke -kirjailijanimen takana ovat Linda Chapman ja Beth Chambers. He kirjoittivat yhdessä Sydänmailla-kirjasarjan, josta on tehty menestynyt tv-sarja.